

лопъ, въ като видятъ множеството на неприятелската пѣхота, повръщатъ назадъ.

Ей така стоѣхме ний три часа, че си и отстѣпихме назадъ въ Стара Загора, дѣто завзехме позиция на хълмоветѣ.

Азъ мисля, че съ нашето движение къмъ Дълбоки, въ продължението на тия два дена, ний, първо, показахме на противника своитѣ сили или, по право, слабостта и малочислеността на отряда, второ, съвсѣмъ на пусто измѣчихме хората, които минаха около 40 версти, и трето, произвѣдохме лошо нравствено впечатлѣние на хората отъ нашия отрядъ.

Пъкъ неприятеля не спи и открива своето приближаване до града Стара Загора, като гори всичкитѣ села, които му се попадатъ на пътъ.

Исповѣдвамъ, че се и уморихъ, че и не бѣхъ расположенъ, тѣй щото, като стигнахме на позицията, отдѣлихъ се отъ щаба и се расположихъ отдѣлно на 150 раскраче по-долу, на брѣга на рѣчицата и недалечъ отъ една воденица. Рѣчицата гжргореше тѣй съблазнително, щото, безъ да мисля дълго, съблѣкохъ се и се окъпахъ. Поискалъ бѣхъ да си отпочина, нѣ виждамъ че иде къмъ мене началника на щаба отъ опълчението, подполковникъ Ринкевичъ. «Простете че ви обезпокоихъ, полковникъ, нѣ васъ ви вика герцога Николай Максимилиановичъ». — Обличамъ мундира и отивамъ. Княза ме дръпва на страна и ми казва: «Въ време на нашето отсъствие, въ града станале размирици, населението се вълнува; турцитѣ навириле носъ, а българетѣ бѣгатъ отъ града! Азъ ви повторно назначавамъ за комендантинъ, идете и управете всичкитѣ тия безрѣдници!» Азъ се поклонихъ и поблагодарихъ за довѣрието. Надвечеръ на позицията пристигна и кавалерията, която до тогава бѣше останала отзадъ. Изъ града дойдоха при княза полковникъ Красновъ и капитанъ Ефремовъ. Красновъ направи докладъ, че армията на Сюлейманъ-Паша настѣпва изъ Карабунаръ право къмъ града, че жителитѣ бѣгатъ, и че турцитѣ се одързостиле до толкова, щото цѣла тѣлна нападвала единъ отъ драгунитѣ, който минавалъ прѣзъ тур-